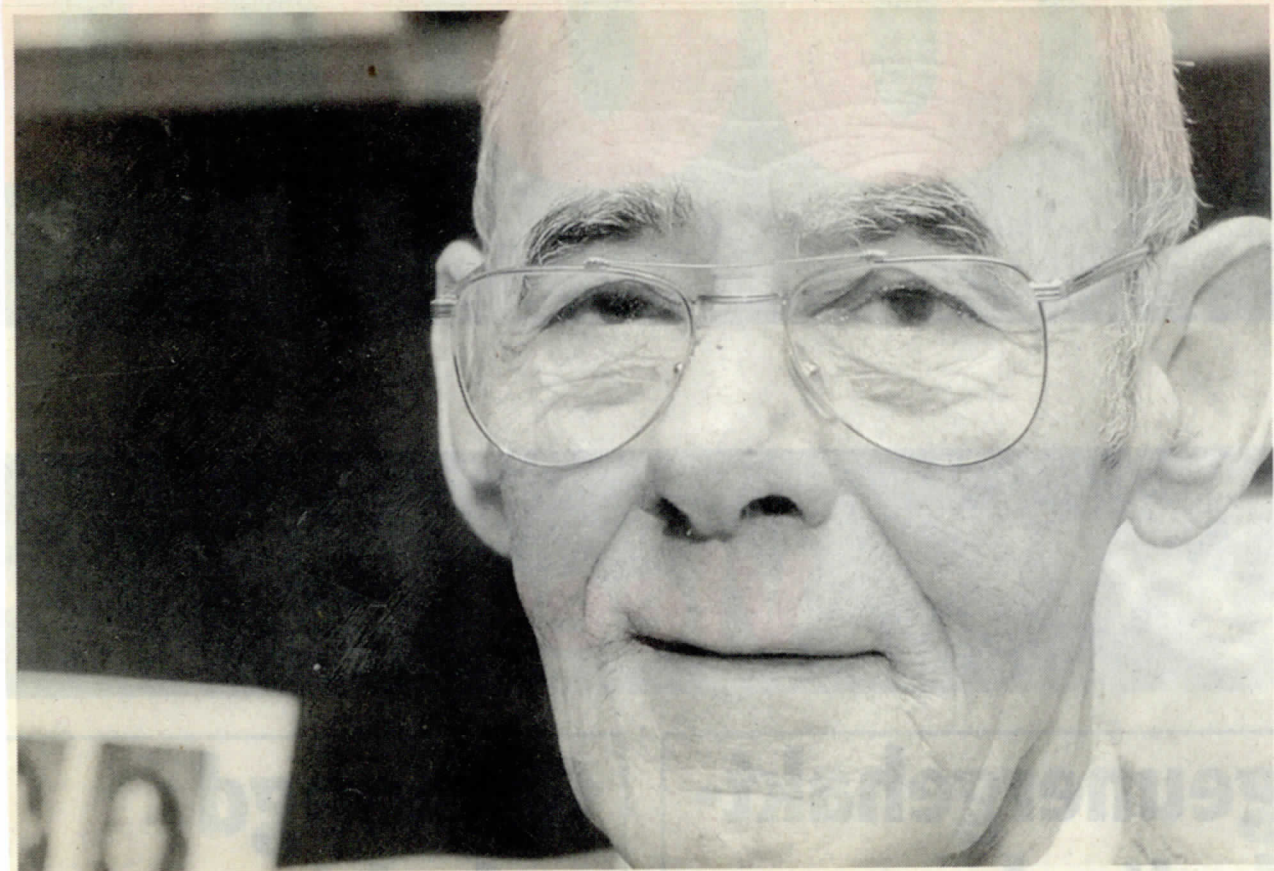

'Bundeltje gedichten raak je aan straatstenen niet kwijt'

Daan van Vliet: 'Nooit een cursus Gronings gehad'

DELFIJL - Schrijven in het Gronings doet hij als de beste. En hij betrapt zichzelf er regelmatig op dat hij ook in het Gronings denkt. Maar spreken in het Groninger dialect wil bij de van oorsprong westerling niet echt lukken. „Mijn tongval is niet goed. Dat kun je ook niet leren. Dat moet erin zitten,” zegt Daan van Vliet, die in Delfzijl vooral bekend is van de 'Nou ennetjes...' die wekelijks op de voorpagina van De Eemsbode prijken.

„Deze week verschijnt de 686-ste 'Nou en...'. Mijn allereerste schreef ik op 11 september 1985. Het zijn de dingen uit het dagelijkse leven die mij raken en waar ik over schrijf. Meestal schrijf ik er een aantal achter elkaar. Eigenlijk ben ik in mijn hoofd de hele dag met gedichten bezig.”

Zijn vrouw beaamt dat. „Ik ken hem niet anders of hij loopt bij tafel weg, omdat hij even een regeltje op moet schrijven, anders is hij het na het eten vergeten,” zegt ze.

Alhoewel Van Vliet in Delfzijl het meest bekend is van zijn korte schrijfsels op de voorpagina van De Eemsbode, gaat zijn hart meer uit naar langere gedichten en verhalen in het Gronings. „Ik kan veel meer dan die 'Nou ennetjes...' Graag zou ik wat meer van mijn gedichten laten zien. Daarvan heb ik er inmiddels zo'n 1500 geschreven. Ze worden gepubliceerd in kranten, tijdschriften, voorgelezen voor de radio en ook het Groninger streektaalblad Dörp en Stad van K. ter Laan heeft regelmatig iets van mij gepubliceerd. Een maal heb ik een bundeltje uitgegeven met 72 van mijn mooiste gedichten. Van het bundeltje Hail Gewoon zijn zevenhonderd

exemplaren gedrukt. Maar ik heb er nog stapeltjes van liggen. Je raakt ze aan de straatstenen niet kwijt. Er blijkt geen belangstelling voor te bestaan. Toch zou ik het liefst mijn gedichten ook nog wel eens uitgegeven zien. Ook zou ik het leuk vinden als er eens een bundeltje van de 'Nou ennetjes...' kwam. Een aantal van mijn gedichten zijn op muziek gezet. Zo zingt Johan Raspe drie liedjes met mijn tekst: Zien Fietske, 't Hoaske en Zunde oh Zunde. Eigenlijk kwam dat heel toevallig. Ik kwam hem tegen op een Groninger middag in de stad. Ik heb hem wat gedichten in de hand gedrukt, waar hij wat van gebruikt heeft voor zijn cd. Hartstikke leuk. Maar ik ren er niet zelf achteraan.”

Een cursus Gronings heeft Van Vliet nooit gevolgd. En dat is opmerkelijk voor iemand, die niet uit de streek afkomstig is. De nu 77-jarige Van Vliet is geboren in Nieuw-Bijerland. In 1940 kwam hij naar het noorden om onder te duiken, maar met zijn westerse accent kon hij geen onderduikadres vinden. De mensen vertrouwden het niet. Na de oorlog kon hij aan de slag bij de douane in Bourtange. Van Vliet: „Ik was een vreemde eend in de bijt. Als ik erbij wilde horen, moest ik Gronings leren. Dat werd mij wel duidelijk. Ik zat toen bij een mevrouw in de kost die lid was van een toneelvereniging, die Groninger stukken opvoerde. De stukjes lagen wel eens op tafel en die las ik dan door. Gedichten schrijven in het Hollands deed ik altijd al. Mijn moeder zei later wel eens: hij liep altijd al met papier te knoeien. Maar toen ik het Gronings wat onder de knie kreeg, ben ik in het Gronings gaan schrijven. Ik schijn gevoel voor talen te hebben. Zo correspondeer ik ook met mensen in het Engels en het Duits

en dat heb ik ook nooit geleerd. Maar ik krijg altijd brieven terug dus ze zullen het wel begrijpen.” Speciaal voor De Eemsbode zocht Van Vliet één gedicht uit voor publicatie. Het gaat over het beeld van de bootwerker nabij de waterpoort.

Hoavenaarbaider

*Stain op stain,
hail allain,
zunder stem
en zunder woord
zit e doar,
bie Wotterpoort.
Stel nou,
dat e proaten kon,
zeg moar
n gesprek begon
over wat gain mins
in t nijsblad las,
toun waarken nog
echt pokkeln was
en van hou
of t vrouger was;
erts en kooks
en selluloos,
holt en stukgoud,
t gong toun aal
in ainer noot,
t was zien waark
en t was zien brood.
Hoavenaarbaider,
hai was bie burgers
zuneg in tel
-dij niks kon
kon dat nog wel-
soms roeg en ropper,
grof in de mond,
nog net gain sjap
of voagebond,
moar toch wel ain
wat men
veulaal verget,
dij Delfziel
mit grootmoakt het!*